

Lúxemborg 11. september 2013

FRÉTTATILKYNNING 11/2013

Dómur í máli E-6/12 *Eftirlitsstofnun EFTA gegn Noregi*

STJÓRNSÝSLUFRAMKVÆMD NORSKRA STJÓRNVALDA VARÐANDI GREIÐSLU BARNABÓTA AÐ HLUTA TIL Í ANDSTÖÐU VIÐ EES-RÉTT.

Með dómi sem kveðinn var upp í dag féllst EFTA-dómstóllinn að hluta til á kröfur Eftirlitsstofnunar EFTA („ESA“) í máli sem stofnunin höfðaði á hendur Noregi. Mátatilbúnaður stofnunarinnar laut að því að tiltekin stjórnsluframkvæmd norskra stjórnvalda um að synja greiðslu barnabóta til starfsmanna í Noregi fæli í sér brot á EES-samningnum.

Stjórnsluframkvæmdin sem um ræðir lýsir sér í því að yfirvöld í Noregi leggja ekki á það mat hvort barn sem á foreldri sem vinnur í Noregi, en býr með öðru foreldri sínu í öðru EES-ríki, sé að mestu háð því foreldri um framfærslu sem er í Noregi.

ESA gerði þær kröfur í málinu að viðurkennt væri að norsk stjórnvöld hefðu gerst brotleg við fyrsta tölulið f-liðar 1. gr. reglugerðar nr. 1408/71 og 76. gr. sömu reglugerðar.

Dómstóllinn benti á að jafnvel þótt löggjöf aðildarríkis sé sem slík í samræmi við kröfur EES-réttar þá geti EES-ríki engu að síður talist hafa vanrækt skuldbindingar sínar ef það lætur viðgangast að stjórnsluframkvæmd myndist sem brýtur gegn EES-rétti, svo framarlega sem sú framkvæmd er almenn og fastmótuð. Dómstóllinn taldi að sú framkvæmd sem um ræddi í máli þessu væri af þeim toga.

Dómstóllinn féllst á þann málatilbúnað ESA að norsk stjórnvöld hefðu brotið gegn fyrsta tölulið f-liðar 1. gr. reglugerðar nr. 1408/71. Dómstóllinn hafnaði þeirri viðbáru Noregs að ákvæðið fæli einvörðungu í sér skilgreiningu, sem yrði ekki brotin ein og sér. Ákvæði 1(f)(i) afmarkaði gildissvið reglugerðarinnar um það hverjir teldust til fjölskyldu. Þetta ákvæði um gildissvið reglugerðarinnar væri nauðsynleg forsenda fyrir réttri framkvæmd lagaskilareglna reglugerðarinnar. Af þeim sökum gæti röng beiting ákvæðisins teflt því í tvísýnu að reglugerðin hefði tilætluð réttaráhrif.

Á hinn bóginn hafnaði dómstóllinn þeirri kröfu ESA að norsk stjórnvöld yrðu dæmd fyrir að hafa brotið gegn 76. gr. reglugerðarinnar. Vísaði dómstóllinn þá til þess að ESA hefði ekki fært að því fullnægjandi sönnur að brotið hefði verið gegn þessu ákvæði reglugerðarinnar. Í því sambandi benti dómstóllinn sérstaklega á að atvik málsins féllu ekki einvörðungu undir reglugerð nr. 1408/71 heldur gætu þau mögulega fallið undir reglugerð nr. 574/72. Í málatilbúnaði ESA komu ekki fram nægar upplýsingar til að hægt væri að taka afstöðu til þess hver þessara reglugerða ætti við og hvort hún hefði þá eftir atvikum verið brotin.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkygning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.